



ת"פ 29031/04/15 - מדינת ישראל נגד בלאל חמידי, זיאד אבו גראבה

בית משפט השלום בבאר שבע

21 ספטמבר 2015

ת"פ 29031-04-15 מדינת ישראל נ' חמידי(עציר) ואח'

ת"פ 29053-04-15

לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה

המאשימה מדינת ישראל

ע"י ב"כ מתמחה ליטל פרץ

נגד

הנאשמים

1. בלאל חמידי (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד אריאתה

2. זיאד אבו גראבה (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד אבו מדיעם

גזר דין

הנאשמים 1 ו-2 (להלן: "הנאשמים") הורשעו על פי הודאתם בעובדות כתב אישום מתוקן בעבירה של הסתננות. על פי המתואר בכתב האישום המתוקן ביום 16.4.15, בסמוך לשעת הצהריים, חצו הנאשמים את הגבול שבין עזה לישראל בסמוך לקיבוץ כיסופים וזאת על ידי כך שטיפסו על הגדר וירדו בצד השני בשטח ישראל והחלו להתרחק מהגדר לתוך שטח ישראל. מיד לאחר מכן, נעצרו הנאשמים על ידי החיילים, במרחק של כ-100 מטר מהגדר.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה הפנתה בטיעוניה הכתובים לעונש, לערכים המוגנים בהם פגעו הנאשמים במעשיהם בכללם, ההגנה על גבולות המדינה, ביטחון האזרחים וסיכון כוחות צה"ל. זו הדגישה את חומרת העבירה בה הודו הנאשמים בשים לב שחציית הגבול בוצעה בסמוך לקיבוץ כיסופים. הלה הפנתה למדיניות הענישה הנוהגת ולנסיבותיו של תיק זה ועתרה למתחם הנע בין שנה לשנתיים מאסר בפועל. בגדרי המתחם עתרה להשית על הנאשמים עונש מאסר בפועל למשך 12 חודשים, התחייבות ומאסר מותנה. לצד המאסר, עתרה ב"כ המאשימה להשתתף של קנס וזאת בשים לב למשאבים הכלכליים הנדרשים למיגור התופעה ולשיקולי הרתעה. עוד ציינה את המניע הכלכלי העשוי להתלוות לביצוע העבירה בדמות קצבה חודשית המופקדת בחשבון הקנטינה של הנאשמים על ידי הרשות הפלסטינית בסך 400 ₪.

ב"כ המאשימה צרפה את רישומו הפלילי של הנאשם 2 ממנו עולה כי לחובתו הרשעה אחת משנת 2013 בגין הסתננות. כן צרפה את פקודות המעצר הצבאי, הודעות החייל ואת כרטיסי הקנטינה של הנאשמים.

בטיעוניה בעלפה התייחסה ב"כ המאשימה לטענת ב"כ הנאשם 1 באשר לחוקיות המעצר ולהחזקתו של הנאשם 1 זמן ממושך בלי שמעמדו המשפטי יהיה ברור. זו הפנתה לסעיפי החוק המעניקים לחייל סמכות מעצר זהה לסמכות שוטר וכן לסעיפי החוק המתירים השארתו של העצור במקום המעצר מסיבות שונות לרבות לצורך המשך חקירה. הלה ציינה כי



כל מסתנן שנעצר, נחקר ראשית על ידי השב"כ זאת בטרם יועבר לידי המשטרה. נתונים אלו מקהים את הטענה בדבר מעצר בלתי חוקי או סטטוס לא ברור.

מנגד, ב"כ נאשם 1 במסגרת טיעוניו לעונש, הפנה בתחילת דבריו לדוח קצין ממונה ממנו עולה כי הנאשם הוחזק במשך שעות ארוכות בלא שהובהרו לו זכויותיו ומעמדו המשפטי כמחויב בחוק. זה הוסיף כי האסמכתאות שהגישה המאשימה חסרות ואין בהן כדי ללמד האם החייל שעצר את הנאשם הזדהה בפניו והאם הודיע לו על זכויותיו ומעמדו המשפטי. הלה ציין כי די בנתון זה כדי להביא להקלה בעונשו.

הלה עתר שלא להשית על הנאשם קנס והפנה לגזר הדין של כבוד השופט עדן אשר נמנע להשית קנס על נאשם שהורשע בעבירת הסתננות בנסיבות חמורות יותר. הלה הוסיף כי הנאשם עצור בתנאים קשים יותר מאשר על דרך הכלל מכון שאינו זכאי לביקורים כפי כל אסיר אחר וציין כי הקצבה אותה מקבלים הנאשמים כדוגמת הנאשם משמשת אותם לצרכים בסיסיים בלבד והשתת קנס תביא לפגיעה נוספת בתנאי מעצרו, נוכח מצבם הכלכלי הקשה ממילא. הלה הפנה לגילו הצעיר של הנאשם ולכך שמדובר בנאשם ללא הרשעות קודמות שהודה, הביע חרטה וחסך זמן שיפוטי יקר.

ב"כ הנאשם 2 במסגרת טיעוניו לעונש הצטרף לדברי חברו ב"כ הנאשם 1 והוסיף כי בכל הנוגע לעצורים מסתננים אין הקפדה על הנהלים ועל הוראות החוק. זה הפנה לגילו הצעיר של הנאשם אשר לחובתו הרשעה אחת בעבירת הסתננות וזאת בהיותו קטין. הלה עתר להסתפק בהפעלת המאסר המותנה התלוי ועומד כנגד הנאשם ולחלופין להפעיל את המאסר המותנה בחופף לתקופת המאסר הנוספת שתוטל עליו. כמו כן עתר הלה להימנע מהשתת קנס על הנאשם וציין כי הקצבה משמשת את הנאשם לצרכים בסיסיים בלבד.

דין והכרעה

עבירת ההסתננות באה להגן על שמירה על גבולות המדינה מפני חדירה של מסתננים לשטח של מדינת ישראל. כידוע קיימת הבחנה בחקיקה בין עבירת הכניסה או שהייה על פי חוק הכניסה לישראל אשר העונש המקסימאלי בצידה הינו שנה, לעומת עבירת ההסתננות אשר עונשה המקסימאלי הנו 5 שנים.

בע"פ 5746/06 **כמאל עבאס נ' מ"י** (31/07/2007) פורט הרקע והאבחנה בין החוקים הנ"ל:

"החוק למניעת הסתננות נחקק בשנת 1954, שנים ספורות לאחר חקיקתו של חוק הכניסה לישראל בשנת 1952. בסעיף 12 לחוק הכניסה לישראל נקבעה עבירה של שהייה בלתי חוקית. אותה עת, תקופת המאסר המרבית בגין עבירה זו עמדה על שלושה חודשים בלבד. עם הזמן, התברר כי תקופת מאסר זו אינה נותנת מענה הולם לשם הרתעה מפני כניסה שלא כדין של מסתננים לתחומי המדינה. על רקע זה, נחקק החוק למניעת הסתננות שנועד להתמודד עם תופעת ההסתננות לשטח מדינת ישראל ולהחמיר את הענישה בגינה (ראו: דברי הנשיא מ' שמגר בבג"ץ 454/85 כסראווי נ' שר הביטחון, פ"ד (3) 401, 409 (1985))."

על הסכנה הנשקפת מהמסתננים ומתופעת ההסתננות אפנה לפס"ד של כב' הנשיא אלון אשר ניתן במסגרת ענ"פ



24539-10-12:

"גדר המערכת שבין רצועת עזה לבין מדינת ישראל הינה אולי המקום הרגיש ביותר מבחינה ביטחונית בשטח המדינה היום. הסתננות מהרצועה לשטח ישראל, תוך קפיצה מעל גדר המערכת, מהווה אירוע חריג וקיצוני הגורם להזעקת כוחות הביטחון בתוך אזור נפיץ וטעון ביותר מבחינה ביטחונית. אין המדובר כלל ועיקר בסוגיה הדומה לכניסה שלא כחוק, בניגוד לחוק הכניסה לישראל בגבולות אחרים."

באשר לבחינת חומרת עבירת ההסתננות אפנה לע"פ 6344/09 **מ"י נ' עזמי** שם מצוין כב' השופט הנדל כי זו נמדדת מהדרך שבו ביצע המסתנן את כניסתו שלא כדין:

"באשר לעבירת ההסתננות, חומרתה תלויה בדרך הכניסה, בתכנון של העבירה - למשל האם מדובר בכניסה כחלק מרשת תעשייתית תמורת תשלום - ובמידת הפגיעה בביטחון המדינה גם אם המסתנן אינו מתכוון לבצע פעולת איבה - למשל כניסה דרך מנהרה שבאמצעותה מועברים חומרי חבלה".

מדיניות הענישה הנהוגה בעבירת ההסתננות נעה בין 10 ועד 18 חודשי מאסר בפועל ואף יותר, תוך שימת לב לאופן ההסתננות, למטרת הכניסה, התקופה שבה נכנסו המסתננים, גרימת נזק לגדר אם לאו וכיוצב'.

בע"פ 7716/14 **אחמד אבו סעיפן נ' מ"י** (27.4.15) - המערער הורשע בעבירת הסתננות מזויינת בכך שטיפס מעל גדר הגבול וירד בצידה השני בשטח ישראל כאשר הלה מצויד בסכין. למקום הוזעקו חיילים אשר עצרו אותם סמוך לגדר.

ע"פ 1674/14 **סעיד נ' מ"י** (6.10.14) - נדחה ערעורו של נאשם אשר נגזרו עליו 22 חודשי מאסר בפועל בגין עבירת הסתננות, קשירת קשר ופגיעה ברכוש. המדובר במי שהסתנן ארצה יחד עם קטין נוסף. לצורך הכניסה הצטייד המערער במגזרי תיל עמם חתך את גדר הגבול ויצר פרצה לגדר דרכה הסתננו השניים. הרקע למעשים הנו רצנו של הנאשם לראות את בנו אשר לא פגש למעלה מ-7 שנים. שם צוין כי מדיניות הענישה בנסיבות אלו נעה בין 20 ל-24 חודשי מאסר ולפיכך הערעור נדחה והעונש נותר על כנו. עוד צוין כי יש להתחשב במתח הביטחוני לאחר מבצע "צוק איתן".

בעפ"ג **15690-06-14** קיבל בית משפט המחוזי את הערעור על קולת העונש והחמיר בעונש מ-8 חודשים ל-10 חודשי מאסר בפועל. שם צוין כי המצב הביטחוני מחייב החמרה בענישה בנוהגת בעבריות אלו.

בעפ"ג **15021-07-13** נדחה ערעורו של נאשם של נאשם אשר נידון ל-12 חודשי מאסר בפועל

בגין עבירת הסתננות. המדובר במי שטיפס על הגדר ונכנס לשטח ישראל והחל לרוץ לתעלת מים על מנת להתחמק מחילי צה"ל.

בעפ"ג **1569006-14 טרפאוי ואח' נ' מ"י** (14.7.14) - התקבל ערעור על קולת העונש לפיו הוטל על נאשם "בגיר - צעיר" אשר הסתנן יחד עם קטין נוסף בכך שטיפסו על הדר וירבו בשטח ישראל ולאחר זמן מה נתפסו על ידי כוח צה"ל אשר הוזעק למקום. שם צוין כי במשך השנה האחרונה הענישה הוחמרה ותחתית המתחם הינה 12 חודשים ולפיכך הוחמר עונשו של הנאשם מ-8 חודשים ל-10 חודשי מאסר בפועל.



בבחינת מידת הפגיעה בערכים המוגנים הרי שיש ליתן הדעת לכך שהמדובר בנאשמים אשר חצו יחד את גדר הגבול בין ישראל לעזה בסמוך למקום יישוב. עצם העובדה כי המדובר בשני נאשמים החוברים יחד מגבירה את הסיכון הטמון בחדירתם ומלמדת על תכנון ומחשבה תחילה. הדברים שנאמרו בעניין אלהרוש לפיהם חציית גבול אינה פעולה נטולת תכנון (שכן היא דורשת את מעבר הגבול בניגוד לחוק) יפים וקל וחומר שעה שמדובר בחציית גבול מאובטח ומנוטר כפי הגבול מול רצועת עזה.

את עבירות ההסתננות (בדומה לעבירות השב"ח) יש לבחון גם על רקע המצב הביטחוני השורר באותה עת. בהקשר לכך ראה דברי בית המשפט העליון בעניין אלהרוש: **"מידת החומרה של עבירת השב"ח נגזרת מהמצב הביטחוני. היא עשויה להשתנות עם שינוי העיתים ואף עשויה להשתנות ממחוז למחוז. יש לבחון ולהתאים מעת לעת את מתחם העונש ההולם ואת העונש הראוי בתוך המתחם בגין עבירה זו על פי תנאי הזמן והמקום, כך שאת מסקנתנו בפסק דין זה יש לבחון על רקע נסיבות ומצב בטחוני נתון...** (ר' פסקה 65 לפסק הדין).

לדאבוננו, גם אם מדינת ישראל אינה מצויה בלחימה פעילה ברצועת עזה, הרי שעדיין עובר למתן גזר דין זה יש לראות את הגבול מול רצועת עזה כפי דברי כב' הנשיא אילון כאחד מהגבולות הטעונים והנפיצים ביותר שיש למדינת ישראל גם בעת הנוכחית. כך גם אין מחלוקת כי המחוז הדרומי בו מצוי הגבול עם רצועת עזה ועם מצריים נאלץ להתמודד עם תופעת ההסתננות בכללותה באופן אינטנסיבי יותר מאשר חבלי ארץ אחרים.

הדגש בעבירת ההסתננות נוגע לעצם חציית הגבול אולם לא ניתן להתעלם מכך שההסתננות עצמה גוררת באופן אינהרנטי שהות קבועה בתוך תחומי המדינה שלא כדיון. בעוד שבעניינם של שוהים בלתי חוקיים מיהודה ושומרון הנחת המוצא היא כי מדובר בכניסה וציאה באופן תדיר וזאת לצרכי פרנסה הרי בעניינם של מסתננים מרצועת עזה, הנחת המוצא היא הינה הפוכה ולפיה המדובר בכניסה יחידה ושהות רציפה בתוך תחומי המדינה, והדברים מדברים מאליהם.

החשש העיקרי בנוגע לגבול של מדינת ישראל עם רצועת עזה הנו ביטחוני בעיקרו ונועד לסכל חדירת כוחות עוינים שיחצו את הגדר באמצעות חיתוכה, טיפוס מעליה או מעבר מתחתה באמצעות מנהרות. נוכחותו הבולטת של הצבא על גדר הגבול לרבות באמצעי ניטור ותצפית אינה נובעת בעיקרה מתוך רצון להתמודד עם תופעת המסתננים לצורכי פרנסה אלא להתמודד עם אותו סיכון ביטחוני (שאת מימוש הפוטנציאל שבו ניתן היה לראות במהלך מבצע "צוק איתן"). כלל בסיסי הוא כי בשעה שכוחות הצבא נדרשים לטפל באירוע של מסתננים לצורכי פרנסה (מניע אשר מתברר רק לאחר תפיסתם) אלו אינם יכולים להיות בה בעת במקום אחר היה ובמקביל יתפתח אירוע ביטחוני. טיפול תדיר בכניסת מסתננים יש בו להפנות את תשומות הצבא אליהם חלף מוכנות לסיכון העיקרי שלשמו הם מצויים על הגבול. יש והדבר ינוצל על ידי גורמים עוינים אף שלא בידיעת אותם מסתננים לצורכי פרנסה והיו דברים מעולם.

מן העבר השני, ולקולא, יש ליתן הדעת כי אין המדובר בהסתננות מתוככמת (כדוגמת חדירה באמצעות מנהרה או דרך הים). כך גם אין המדובר בכניסה לישראל כחלק ממערכת הברחה מסודרת הכוללת תשלום למאן שהוא בגין כך. בתיק זה ההסתננות נעשית באור יום ע"י טיפוס מעל גדר הגבול.

לא נערך מרדף ממושך ואלו נתפסו בסמוך לאחר חציית הגדר. עוד ולקולא, תילקח בחשבון העובדה כי הנאשמים נכנסו



לישראל מתוך רצון לשפר את מצבם הכלכלי הקשה ע"י מציאתה של פרנסה.

ב"כ הנאשם 1 ואילו הצטרף ב"כ הנאשם 2 סבורים כי יש להקל בעונשם של הנאשמים וזאת בשים לב לפגיעה בזכויותיהם שעה שהוחזקו מספר רב של שעות טרם מעצרם בסטטוס שאינו ברור. לא מצאתי כי יש בטיעון ככל שיש בו ממש להצדיק הקלה בעונשם של הנאשמים. ראשית, וכך גם לא חולקים ב"כ הנאשמים, לחייל סמכות לעצור את המסתננים בדומה לסמכותו של שוטר בהתאם להוראת סעיף 27 לחוק למניעת הסתננות.

בתיק זה אף הציגה המאשימה את פקודות המעצר הצבאיות החתומות על ידי קצין בדרגת סרן מהן ניתן ללמוד כי הנאשמים נעצרו ביום 16.4 בשעה 10:15 היינו בסמיכות לאחר תפיסתם. מכאן שאין ממש בטענה בדבר תקופה ארוכה בה היו הנאשמים בסטטוס לא ברור. גם אם מולאה אסמכתא משטרתית בשלב מאוחר יותר, אין בכך כדי ללמד בדבר אי חוקיות פקודות המעצר הצבאיות. עוד ביחס לכך ראה סעיף 25 ב' (2) לחוק סדר הדין הפלילי סמכויות אכיפה מעצרים אשר מציין סיטואציות בהן הבאתו של חשוד לתחנת המשטרה יכול ותעוכבנה הן לצורך ביצוע פעולות חקירה והן לצורך הגנת על ביטחון הציבור.

לאור כל האמור לעיל סבורני כי מתחם העונש הראוי הנו בן 11 - 24 חודשים מאסר בפועל.

בקביעת עונשם של הנאשמים בגדרי המתחם סבורני כי מן הראוי שזה יהיה ברף הנמוך של המתחם. הדברים אמורים בשים לב לגילם הצעיר וההשפעה שיש למאסר על נאשמים בגיל שכזה. הודאתם שיש בה לחסוך זמן שיפוטי יקר וכן משום הבעת חרטה. לצד אלה, יש מקום לתת משקל מה להרתעת היחיד וכן הרתעת הרבים נוכח נפוצות העבירות בהן זה הורשע.

יש לאבחן בין הנאשם 1 שזו לו הסתבכותו הראשונה לנאשם 2, אשר הורשע בת"פ 47558-03-13 ונדון לתקופת מאסר בפועל בת 3 חודשים ושבועיים ולחובתו אף תלוי ועומד מאסר מותנה בן 4 חודשים, עובדה אשר לא הרתיעה אותו לשוב ולבצע שנית את אותה עבירה.

מאסר מותנה:

אשר למאסר המותנה הכלל בהתאם להוראת סעיף 58 לחוק העונשין כי עונשי מאסר מותנים ירוצו במצטבר לכל עונש אחר. כאמור בעניינו של הנאשם 2 תלוי עונש מאסר מותנה בת"פ 47558-03-13 בן 4 חודשים. לא מצאתי לחרוג מן כלל זה אך נוכח גילו הצעיר של הנאשם והעובדה כי הסתבכותו הקודמת הייתה בהיותו קטין אפעיל את המאסר המותנה חלקו בחופף וחלקו במצטבר לעונש שאטיל על הנאשם.

רכיב כספי:

הצדדים ייחדו חלק רחב מטיעוניהם לשאלת השתתו של רכיב כספי. מותב זה נדרש לסוגיה דומה גם כן בעניינם של



מסתננים במסגרת ת.פ. 7972-02-15 מדינת ישראל נ' יוסף אלעביד ואח' (להלן: "אלעביד"). אמנם בעניין אל עביד עסקין במסתננים שזו הייתה להם הפעם השנייה בה חטאו בעבירות דומות וכך כידוע הענישה הנה לעולם קונקרטית, עדיין סבורני כי בשינויים המתבקשים גם בעניינם של הנאשמים שבפניי יש מקום להשתת עיצום כספי בדמות קנס.

כפי שצוין לעיל, המניע הכספי והרצון לשפר את המצב הכלכלי הוא זה שהניע את הנאשמים לחצות את הגבול. בעניין אלהרוש נדרש בית המשפט העליון לשאלת העיצום הכספי שיש להטיל על שוהים בלתי חוקיים שנכנסים לישראל לצרכי פרנסה: **"ראשית, אני סבור שיש מקום להותיר בפני בית המשפט את האפשרות להשית קנס, כאשר בפניהם נאשם ספציפי שייתכן שהקנס הכספי כשלעצמו (ולא המאסר חלף אי תשלום) ירתיע אותו... כבר בהלכת פארג'ין קבענו כי בנסיבות מתאימות, כאשר הנאשם אינו מורשע בפעם הראשונה יש מקום להטלת קנס, להגברת ההרתעה.."** (ראה פסקה 52, 53 לפסק הדין). אכן בסופם של דברים, בעניין אלהרוש בית המשפט קבע כלל לפיו בכניסה ראשונה השתת קנס הינו החריג אולם לא נקבע כי אין מקום להשתת של רכיב של כזה, והרציונל כפי שפורט לעיל עודנו תקף.

יתרה מכך, בעניינם של הנאשמים שבפניי, עסקין בעבירת הסתננות ולא שב"ח שהחומרה הרבה הגלומה בה מוצאת ביטוי בעונש אשר מגיע לכדי פי 5 מהעונש המקסימלי בגין עבירת השב"ח. כשזהו השוני כך גם הצורך במניעה והרתעה גדול יותר. רכיב הקנס הינו "כלי" אחד מבין יתר הכלים העומדים לרשותו של בית המשפט ואם זה סבור שיהיה ברכיב קנס כדי להביא ליתן ביטוי לשיקולי הענישה השונים בכללם הרתעת הרבים, ניתן לעשות בכך שימוש. כל זאת יעשה באיזונים המתבקשים תוך מתן ביטוי לנסיבות המקרה ומאפייני הנאשם הקונקרטי.

השתתו של רכיב קנס מתבקשת גם במקום בו לעצם הנקיטה בהליכים הפליליים וכך גם עצם הישיבה בבית הסוהר לא נילוה אותו "כתם מוסרי" מצד החברה בה חיים הנאשמים (אשר כאמור אף מוצאת צורך בהפקדתם כספים בחשבונות הקנטינה של הנאשמים). אותו גינוי מוסרי מהווה על דרך הכלל חלק מהגורמים המקטינים הישנות התנהגות דומה בעתיד. בהיעדרו, יש מקום לחיזוק המניעה וההרתעה באמצעות רכיב כספי. מצוקתם הכלכלית של תושבי הרצועה וכפי הנראה גם של הנאשמים שבפניי (שכן לא הוצגו כל מסמכים ביחס לכך) יילקחו לעניין גובה הקנס אולם לא לעצם קיומו.

לא נעלמה מעיניי בית המשפט הטענה לפיה המדובר בשינוי מדיניות של המאשימה אשר עד כה נמנעה מעתירה לרכיב קנס (וכנגזרת מכך הואיל ובתי משפט אינו שמים עצמם יותר קטגוריה מהתביעה, לא הוטלו קנסות גם על ידי בתי המשפט). בצד האמור לעיל, סבורני כי אין לקבל הטענה שהמאשימה "מנועה ומושתקת" מלשנות עתירתה העונשית מכאן ולהבא, אך בשל מדיניות העבר. כך לעיתים התגברות תופעות פליליות מסוימות מביאות לשינוי בגישתה של המאשימה הן ביחס לסעיפים החיקוק והן ביחס לענישה הנדרשת (וראה כדוגמה את השינוי במדיניות המאשימה בנוגע לעבירות של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה).

ודוק, שינוי עמדת המאשימה יותר ובלבד שמדובר במדיניות ברורה, סדורה ומוצהרת של המאשימה ולא פרי יוזמה של תובע פלוני או תובעת אלמונית. כך גם יש להדגיש כי שינוי מדיניות זה מן הראוי שיעשה באופן שוויוני כלפי כל המסתננים בין אם עסקין במחוז מסוים ובין אם עסקין ביחס לכלל הנאשמים בעבירת הסתננות בכל רחבי הארץ, ולא כלפי נאשם



קונקרטי בתיק מסוים.

אסיים התייחסותי בעניין הקנס וזאת בשים לב לגזר הדין במסגרת ת.פ. 62701-01-15 שבו בית המשפט המחוזי נמנע מהשתת קנס. ביחס לכך יוער כי אין המדובר בהחלטה עקרונית בנוגע לעצם השתתתו של עיצום כספי בעבירות הסתננות, נהפוך הוא, בית המשפט מצין כי המסקנה הסופית אליה הגיע מבוססת על נסיבותיהם הקונקרטיות של הנאשמים שאת עונשים גוזר בית המשפט, כאשר בכלל זאת נלקחות בחשבון נסיבותיהן האישיות ומשכו של המאסר בפועל. עוד יצוין כי באותו גזר דין דובר על הסתננות מזוינת דבר שיש בו לנסוך נופך בטחוני נוסף לגבי כניסה זו וזאת מאובחן מהתיק שבפניי שבו דובר על כניסה לצרכי פרנסה בלבד.

סוף דבר, מכל המקובץ לעיל הנני גוזר על כל אחד מהנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 1:

- א. 11 חודשים מאסר בפועל שיימנו מיום מעצרו 16.4.15.
- ב. 10 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור כל עבירה לפי חוק ההסתננות.
- ג. 900 ₪ קנס או 9 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 1.1.16.

נאשם 2:

- א. 11 חודשים מאסר בפועל שיימנו מיום מעצרו 16.4.15.
- ב. הנני מורה על הפעלת המאסר המותנה בן 4 חודשים בת"פ 47558-03-13 כך שחודש וחצי יהיה במצטבר לעונש המאסר שנגזר על הנאשם בסעיף א' לעיל והיתרה בחופף. סה"כ על הנאשם לרצות שניים עשר וחצי חודשי מאסר בפועל שיימנו מיום מעצרו.
- ג. 10 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור כל עבירה לפי חוק ההסתננות.
- ד. 1,200 ₪ קנס או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 1.1.16.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי.

עמוד 7



ניתנה והודעה היום ח' תשרי תשע"ו, 21/09/2015 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט